

– Nem tehetek mást. Nincs más választásom – mondta Budavári, és megvilantotta mélykék szemét.

– De hát ez nem megoldás, te is tudod. Ez csak menekülés. Inkább...
– de itt már Ibolya elharrapta a mondatot.

– Inkább? – kérdezte Budavári.

– Inkább maradj – mondta elhaló hangon az ápolónő.

– Nekem ez nem elég. Mennem kell! – kiáltotta a főorvos, és energikus léptekkel átszelte a szobát.

Papp Sándor Zsigmond 45

KÉK FÉNY

Igen, ez a megfelelő irány! Böhm Endre elégedett dőlt hátra. Az első, felvezető jelenet már el is készült. Innen csak fokozni kell a feszültséget a mindent eldöntő végkifejletig.

Kikapcsolta a számítógépet, és az ablakhoz lépett. Ilyenkor jó tartani egy kis szünetet, pihenjen a gép is, meg az agya is. Estig úgy is van idő. Beosztotta.

Hosszan zöngött, amíg a fürdőköpeny elnyújtott zsebeiben megtalálta a cigarettáját. A függöny mögül apró hamutálcát halászott elő. A begörbített fémtenyérben csak egy csikk fért el, ő mégis képes volt púposra halmozni a körömig szívott csonkokat. Akkurátusan rendezgette azon a falatnyi helyen, pedig már félt volt, hogy a padlóra borul az egész.

A lakása is ilyen volt. Szoba-konyha csordultig könyvekkel. Hiába tudta, hogy minden egyes darab már-már a levegőjét szívja el, és egy nap talán elevenen falják fel a szoba sarkaiba halmozott oszlopok, mégsem tudott ellenállni egy-egy csábító borítónak, mivesebb gerincnek. Előbb csak az illatát szívta magába, a ragasztó és nyomdafesték finom egyvelegét, majd óvatosan belelapozott, s ha talált néhány jó, feszes mondatot, már tette is a kosarába. Nem volt senki, aki rászóljon. Pedig alig a felét olvasta el végül. Vagy már annyit se. De hát könyvet nem is mindig az olvasásért vesz az ember. Legalábbis Böhm Endre nem csak ezért vásárolt. Jó volt birtokolni azt, amit a lapok a maguk módján megelőlegeztek. Egy-egy Camus, Csehov vagy Mann még akkor is tanácsot adhat, ha felé se néznek.

Ezt hiába is magyarázná Sschiffnernének. Ő ugyanis mindenben kidobnivaló lomot lát. Legfeljebb meghagyna egy-két lexikont, színes atlaszokat. Polcnyi klasszikust. Dísznek. Ez különben jellemző az özvegyre. Van a fejében valaki, aki folyton folyvást hasznos és haszontalan dolgokra osztja föl a világot. Nincs átmenet. Nincs kivétel. És ezt a csúf, minden bizonnyal szőrös

gnómot már műtéttel sem lehetne kivakarni Schifflerné agytekervényeiből, ott él a sötét és olajos labirintusban.

46 Tegnap is arról próbálta győzködni Bőhmöt, hogy alaposan ki kellene szellőztetni már ezt az odút. Már nem is szavakkal, mert az nem használt. Állt a szoba közepén, és jelentőségteljesen, csipőre tett kézzel nézte az ablakot. Már attól lehetett félni, hogy magától nyílik ki és a huzat valóban kisöpör mindent, az elhasznált gondolatok párját éppúgy, mint a meg sem született ötleteket. Mert legfőképpen ezt nem fogja fel Schifflerné, hogy az alkotásban sosincs hasznos és haszontalan komponens, illetve van, csak percenként váltják egymást. Mezt cserélnek. Ami éjjel még teljesen hasznavehetetlennek tűnt, reggel egy kis polírozással gond nélkül illeszkedhet az egészbe. Ezért nem szabad kidobni fecnit, borítékot, az agyonjegyzetelt karakterlapok maradékait.

Schifflerné nem sértődött meg, hogy nem érte el a célját, igazából mindig is távol állt tőle mindenféle sértődés, inkább dacosan toppantott egyet, mintha ezzel máris új frontot nyitna, s azon nyomban hozzálátna a lomtalanításhoz. Bőhm különben se nagyon tagadhatta, hogy ne lenne benne is némi kitakarítanivaló. Az élete az utóbbi időben olyan kiábrándító fordulatot vett, hogy mágnesként vonzotta magához a felesleges dolgokat, tárgyakat, személyeket és bűnös gondolatokat. Szinte feloldódott ebben az egymásra hordott, édes hiábavalóságban, s hiába írta volna le mindezt, mintegy utolsó menedékként, egyetlen elegáns és pontos mondattal, azt a kész forgatókönyvből mégiscsak ki kellett volna húzni.

Budavári sosem élne ilyen kupiban, vágta ki végül az özvegy.

Ez volt a végső érv. Budavári tökéletességéhez ugyanis nem férhetett kétség. Hamarabb dől össze a világ, minthogy Budavári tisztessége megkérdőjeleződjön. Ha bármi gond támadt az özvegy körül, kétség vagy riadalom, akkor elég volt meghallgatni a főorvost minden este fél nyolctól, hogy egyből rátaláljon a megoldásra. A gyógyírra. Mintha a Bibliát gyúrták volna össze az Álmoskönyvvel abban a kékes derengésben. A bizonyosságot a stílussal. Mert Budavári igazi úr volt. Régivágású és tekintélyes, akinek azért még maradt némi csibészség a tekintetében. Mert igen, falta az ápolónőket, minden héten más karjában pihente ki az elrontott házasság fáradalmait, de hát mit tegyen egy igazi férfi, védte meg őt nem egyszer az udvarban Schifflerné. Még azt a sápadt apácát, Jakab Alízt is letorkolta, a katolikus nőegylet oszlopos tagját, aki a vita végén készséggel ismerte el, hogy ha kujon is, de orvosnak viszont elsőrangú szakember. Hát milyen briliánsan oldotta meg azt az elgennyesedett vesét is egy hónappal ezelőtt! Ilyen férfi nincs még egy. Még utánzata se nagyon. A többiek bólogattak. Még a negyvenes, keszgvékony Temper Jolán is egyet kellett értsen a diagnózissal, pedig ő már több alkalommal telekürtölte a házat a superboldog házasságával, meg a

fogtechnikus férjjel (állítólag takarít és főz is a szerencsétlen), de bizonyos minőség előtt még neki is fejet kellett hajtania.

Schiffelné csak arról nem mert beszámolni a szomszédoknak, hogy a téli hónapokban, amikor az a kedvetlen, ragacsos köd üli meg a várost, és alig szólal meg a trafikos és a buszsofőr, akkor ő bizony úgy lép ki az ajtaján, hogy nem a nyugdíj előtt álló, már kissé nagyothalló Trém-ler Jenőhöz megy gyógyszer felíratni, vérnyomást ellenőrizni, hanem őhozzá. Az egyetlenhez, akihez egy beteg nő csak elindulhat. Ezért keresi ki a fiókból a smaraggal hintett brossát, pedig a férje temetése után majdnem eladta, ezért húz selyemharisnyát, és púderezzi be a lába közét, hátha nagyobb és tragikusabb kór árnya vetül rá, amely természetesen nagyobb körütekintést kíván, s akkor mintegy véletlenül hozzásimulhat a térde az orvos napbarnított arcához. S bizony néha megesik, hogy sírva kell magára parancsolnia a körút sarkán. Szinte erőszakkal megértetnie a bolond fejével, hogy ez nem az a világ. Itt más hétfők és más keddek uralkodnak. És ő nem őrlhet meg, nem keverheti össze a kettőt. Túl fiatal még ehhez.

Ó, Budavári, Budavári. Te gyönyörű átok!

Azon a csütörtöki napon viszont Böhm Endre úgy kelt fel az ágyból, hogy legkésőbb este kilencig meg fogja ölni Budavárit.

Hosszú, nem ritkán késhegyre menő viták során dőlt el a dolog, hogy Lénárd Ottót ki kell írni a sorozatból. A stábból egyedül az írói osztály vezetője, Pilisvári Andor vette védelmébe. Számos érvet felhozott, hogy Ottó nélkül csonka lenne a sorozat, mégiscsak ő a legtapasztaltabb színész, és a nézői indexek is fényesen bizonyítják, hogy ő az egyik legjobban felépített karakterük.

Ezért is lesz nagy dráma, ha kifinghat végre, tette hozzá a producer. Ezzel le is zárult az ügy.

Azt is megbeszélték, hogy nem erőszakos halál lesz. Vérről és egyéb gusztustalanságokról szó sem lehet, mert az egyrészt eleve korhatáros, másrészt túl sok melóval jár, arról nem is beszélve, hogy Budavárihoz is jobban passzolna, ha méltósággal menne el, töprengett hangosan Pilisvári. Talán gyógyszer. Esetleg infarktus. Megáll a szíve és kész. Összeesik a folyosón. Vagy ha megrázná valami a kádban, nézett körbe.

Az altatóra szavaztak. Azokat veszi majd be egyenként az utolsó kockákon. A néző meg nem fog hinni a szemének.

Az is pillanatok alatt eldőlt, hogy Böhm kapja a kényes epizódot, hiszen ő már a sorozat kezdetétől velük dolgozott, és nincs olyan, amit ne tudna megoldani. Budavárral együtt ültetett át szívet és vágott ki rákos daganatot,

és ott volt akkor is, amikor halva született a második gyereke, ami házassága lassú felbomlásához vezetett.

48 Bány vele kíméletesen, súgta neki Pilisvári, s bátorításképp meg is szorította kezét. Azt mindenki tudta, hogy ő lesz az első, aki még a vezetősi bejelentés előtt megsúgja a hírt Lénárdnak. Aztán elmennek a Vörös pingvinbe, ahol Pilisvári az egész stáb nevében bocsánatot kér, korszakosnak nevezi ezt a nem várt dramaturgiai fordulatot a szappanoperák történetében, amit egyes egyedül csak Lénárd képes valódi érzelmekkel kitölteni, végül tintarészeggé viszkizik magukat, hogy másnap a színész még színes rongynak se legyen jó. Kamillás teát hozat majd magának az öltözőbe, aztán nyers tojást, végül csak a sárgáját porcukorral elkeverve, pedig már tudhatná, ügyse használ semmit, a tompa, fénytelen hanggal a hangmérnök küszködhet majd egész délután.

Általános volt a vélekedés, és a marketingosztály is ezt kommunikálta minden erejével, hogy Lénárd Ottó leszerződtetése volt a *Szike és szerelem* legnagyobb dobása, hiszen a vidéki színész korosztályának egyik legizgalmasabb, majdhogynem elveszett tehetsége. És volt is ebben valami. Hiszen a legapróbb gesztusokat is képes volt befuttatni a személyiségével. A nagyvizit tőmondатаi Shakespeare-monológokként hangzottak a szájából, sugárzó vagy épp lemondó tekintetében sorsok dőltek el. Miközben kitapintotta a beteg pulzusát, már a mozdulat jelezte a diagnózist, a gyorsan levonuló náthát vagy a halálos kórt, és úgy operált, úgy kérte a címadó szikét, hogy mindenki más statisztává szürkült abban a jelenetben. Ő maradt a középpont, még ha a kép szélére is komponálták az operatőrök, mert még céltalan ácsorgásában is volt valami kifejező erő, ahogy írták róla, az unalmat képes volt többletjelentéssel felruházni. Ha ő unatkozott, valahogy az egész univerzum unatkozott. Ráadásul ő nem dobta el a szerepet a forgatás leállta után sem, főorvos maradt civilben is, a péterváradai klinika első számú sebésze, a megfellebbezhetetlen szakteknitely.

Vagy inkább ripacs.

Egy kiállhatatlan fasz.

Nagyképű állat.

Am ennek részleteiről Böhm sem illendőségből, hiszen mégiscsak kollégák voltak, sem a titoktartási szerződés megfelelő bekezdései miatt nem beszélt. Az ember különben sem vesz bizonyos dolgokat a szájára. Még ráta-pad és hozzánő. És akkor oda az ártatlanság nagy nehezen megszerzett álcája. Elvész minden, a jól kitalált mondatok, a fölépített gesztusok, helyzetek.

Értsék meg, mindannyiunknak az a legjobb, figyelmeztette őket nem is egyszer Pilisvári a gyűlések után, ha Lénárd Budavári marad, amíg él. És akkor csodálkozott, amikor egy nap a MÁV-kórházból kellett kicsempészni

a színészt, ahol nem is a dilettantizmusa tűnt fel, hiszen nagyszerűen ellátott három beteget, hanem hogy a doktor úr büzlött a piától, amelyből kedélyesen másokat is megkínált.

Botrány szerencsére nem lett belőle, a sajtó ki se szagolta az esetet. Mindössze a három beteget kellett bőkezűen kárpótolni a szövődmények miatt.

De akkor már Lénárdra is úgy tekintettek, mint az orvostudomány hatálya alól folyton kibúvó szövődményre.

Egy jó sebész ilyenkor nem is gondolkodik, csak vág. Kimetszi a gyuladt részt.

Mindenki megkönnyebbülten fogadta hát, hogy Budavári halálával zárul a negyedik évad. A nézők majd két hónapig töprenghetnek tűkön ülve, hogy amit láttak, valóban megtörtént-e, és úgy történt meg, s ez vajon nem ugyanolyan trükk, mint amit a Bélteki Jucival műveltek. A klinika pszichológusa egy évaddal korábban egy életveszélyesnek tűnő balesetet szenvedett el, leesett egy fél méteres szikláról, ami a képernyőn persze szakadéknak tűnt, és beütötte a homlokát, így másfél hónapig egy gézfejű bábu helyettesítette, aki fölött a nővérek minden nap elismételhatték a kóma alapszabályait. Hogy innen már csak a kegyes halálba vezet az út. A mennybe. Az angyalok közé. És potyogott a könnyük. S amikor a művésznő visszatért a másfél hónapos indiai kiruccanásáról, ahol felejteni akart, de csak újabb felejtenivalót szedett össze, amit az első nap máris szétrikácsolt a büfében, szóval, miután visszatért, kísírta magának a másik visszatérést is, így egy hónapra rá el is múlt a vérömlenye, kicsit kábán, de tökéletes fogsorral tért vissza és mosolygott bele az optikába.

Csak reménykedni lehetett, hogy a már minden követ megmozgató Lénárd nem éri el ugyanezt.

– És milyen tünetei vannak? – kérdezte Bélteki Juci.

Budavári nem felelt. Hosszan nézte a pszichológus mögötti falat.

– Erre úgyszincs gyógyszer – mondta ki végül.

– Ezt mindannyian így érezzük.

Budavári fájdalmasan elmosolyodott.

– Lehet. De ez egészen más. Tudja, ha újra születnék én nem a rák elleni gyógyszert kutatnám. Inkább a magányt. Azt próbálnám meggyógyítani.

Ezen az áprilisi napon kivételesen jól ment Böhmnek az írás. Úgy tűnt, hogy jóval az esti határidő előtt végez, s akkor talán még Schifflernét is elkísérheti a Városligetbe.

Ha épp olyan az özvegy kedve.

Aki szappant ír, figyelmeztette Bóhmöt egy régi kollégája, aki azóta el is hagyta a céget, az előbb vagy utóbb a szabályai szerint fog élni. És Bóhm Endrének tényleg az volt az érzése, hogy az ő élete is csupa felívelés, majd mélybe zuhanás, ki tudja milyen nézettségi indexek szerint.

50 Itt van mindjárt Schifflerné esete.

Az özvegy kétségkívül a legvonzóbb jelensége volt a Virág utca negyvenötnek. Ez igazából a két évvel ezelőtti temetésen tűnt fel Bóhmnek. Addig valahogy fel sem tűnt, talán mert a férjét szüntelen kitartással ápoló nő karaktere még nyersanyagként sem volt annyira izgalmas. A szolidan szipogó, áttetsző kendőjébe burkolózó özvegy viszont már kiragyogott a sok fekete varjú közül, akik a sír körül gubbasztottak. Sápadt volt és ijedt, s láthatóan már a következő heteken töprengett, hiszen a tüdőrákos Imrét valószínűleg már többször eltemethette gondolatban. Aztán eltűnt az ijedtség és vele a sápadtság is, Margit némiképp megadó, másrészt frivol kíváncsisággal fordult új élete felé. Kivirult negyvenes, Bóhm minden bizonnyal ezt írta volna most a karakterlapjára, s mellé a megjegyzés rovatba: SZP. Szabad préda. Így jelölték egymás közt azokat a szereplőket, akik bárkivel összepárosíthatók, bárkivel kompatibilisek, rövid sztorijuk lehet drámai vagy komikus. Mindegy, mert úgymint megragad majd a nézők képzeletében. És ami a legszebb, Schifflerné erről alig vett tudomást. Vagy ha mégis, hát nem érdekelte. De vajon van-e vadítóbb dolog a közönyös szépségnél? Aligha.

Bóhmöt Schifflerné a kiadatlan verseire emlékeztette. Hiszen ő sem írt mindig szappant. Valamikor igenis pont az efféle szépséget hajkurászta, s próbálta bezárni a költészet ketrecébe. De vagy túl szűk volt a kalitka, vagy túl nagy rést hagyhatott a rácsok között, mert az elfogni vélt szépség hol el-sorvadt, hol megszökött, s maradtak a helyén a csilingelő rímek, a maszatos, agyonjavított papír. S ha volt is néhány eltalált, szabálytalan darab, azokat nem merte elküldeni sehová, főként nem a rangos folyóiratokhoz, hiszen ott úgymint csak a haverok és a már bejártatott nevek közölhetnek.

A tétovázással meg elment vagy harminc év.

Ha nem lett volna tisztaságmániás, Bóhm talán már korábban lépett volna.

Elmondja, hogy végeredményben ő is SZP, biztató ötvenes, akivel ha kicsit is törődnek, hát csodákra képes. A rendrakás miatt azonban gyakran összevesztek, s olyankor Schifflerné napokig nem jelentkezett. Nem hozott süteményt, nem érdeklődött az egészsége felől, inkább az udvari nőegylettel töltötte minden idejét, s ha mégis visszatért, akkor is azért, mert már nem bírja idegekkel az Endre szobájából kipárolgó bűzt, a dohos füstszagot, a poros tárgyak nem halkuló panaszait. Bóhmnek mégis tervei voltak. Azt gondolta, egy napon majd elé áll, s leleplezi Budavárit és vele Lénárdot,

elmondja, hogy igazak a házban terjengő pletykák, igenis ő áll a hátuk mögött, ő mérte, szabta ki, és vágta el ennek a két sorsnak a fonalát. Elmagyarázza, hogy azért is érzett Schifflerné megmagyarázhatatlan, már-már misztikus kapcsolatot maga és Budavári között, azért érezte, hogy az a pernahajder belelát az ő furcsa életébe, mert Bőhm nem túl udvarias módon ugyan, de gyakorta kihallgatta a folyosói beszélgetéseket, s Margitka egy-egy jól sikerült mondatát bizony belecsempészte a sorozatba is, beleírt, hogy majd Margitka másfél hónap múlva kivehesse, de voltaképpen ő adott tanácsot saját magának a képernyőn keresztül. Ugye érti már? S ha majd végképp lehozta azt a bálványt a földre, s vele együtt Schifflerné is leszállt, akkor nem lesz nehéz észrevenni őt, Bőhm Endrét, a poézisban megrekedt, ám a precíz dialógokban mégiscsak tehetséget fölmutató kisiparost.

Így tervezte.

– A beosztást majd itt találja az asztalomon... Nem, nincs több mára. Nyugodtan hazamehet. S még valami, Klárika. Holnap ne siessen, nem akarok korán kezdeni.

Budavári letette a telefont, majd halk sóhajjal felállt az asztal mellől. Kis elégedettséget érzett, hogy ezzel a kis trükkel megkíméli az asszisztensnőjét a holnapi látványtól. Mert így nem ő talál rá.

Visszaült az asztalhoz, s lecsavarta a gyógyszeres doboz tetejét. Pillanatra lehunyta a szemét, majd határozott mozdulatokkal, egyenként bevette őket.

Közömbös, szürke vásznak lebegtek a házsor felett. Talán egy óra még és a közelgő este összekeni majd mindenféle lehetetlen színnel. A szürkeség tömbje mögött éles fények cikáztak. Esőszag hömpölygött hozzá Duna felől. A szemközti szobák némelyikében, mintha ott is vihar készülődne, ugyanolyan fények villóztak.

Már a híradót nézték.

Bőhm rosszul mérte fel az időt. Mégis este lett, mire elkészült.

Ellépett az ablaktól. Nemsokára kinyomtatja a kész oldalakat, stopperrel leméri a jeleneteket, majd még egyszer átolvassa az egészet. Ha a színészek hangján hallja a leírt mondatokat, akkor már nagy baj nem lehet, küldheti is az elkészült könyvet Pilisváriinak.

Schifflerné valamivel nyolc után zörgött be az ablakon. Ott kellett kopogni, mert a csengőt már egy ideje nem hallja, ha dolgozik. Gyorsan letette a paksamétát az egyik könyvtorony tetejére, és sietett ajtót nyitni.

Nyúzott volt az özvegy, az arca kissé puffadt, mintha két napja nem aludt volna. A kis tányérral lefedett tálkát egyenesen a konyhaasztalra tette.
– Birsompót, de nem sikerült – mondta szárazon. – Az sem baj, ha kiönti.

52 – Annyira azért nem lehet rossz – próbálta enyhíteni az ítéleten Bóhm.

– Savanyú.

– Az jó, ha egy kicsit fanyar.

– Nem fanyar, hanem savanyú.

Bóhm most már hallgatott. Valami nagyobb baj lehetett. Nem kellett sokáig várni, Schifflerné kifakadt:

– Endre, én ezt már nem bírom tovább idegekkel. Miért kell ez a vizsgálat, ha egyszer ártatlan?!

Bóhm értetlenül nézte az asszonyt.

– Mindenki tudja, hogy ártatlan. A mütösfíú is megmondta, hogy Budavárinak semmi köze a csaláshoz. Akkor meg miért erőlteti az a hárpia?!

Most esett csak le. Mindig elfelejti, hogy a tévében két hónappal hátrébb tartanak a cselekményben. A kórházi eszközökkel való visszaélés lehetetleníti majd el szakmailag a sebészt. Ez lesz az első lépés a biztos vég felé. Bóhm megpróbált együttérző arcot vágni.

– Majd csak kivágja magát valahogy – mondta végül, bár érezte, hogy igazából nem az a mondat illene ide.

– Attól félek, Endre, hogy most nagyobb a baj. Érzem.

Azt már nem akarta hozzátenni, hogy ugyanezt a szúrást érezte akkor is, amikor a férje laboreredményéért mentek be a kórházba. Szegény Imre még akkor is reménykedett, amikor már az orvos a hátralévő időt latolgatta.

– Endre, én nem is tudom mi lesz, ha...

Bóhm nagyot nyelt. Meg akarta fogni a nő kezét, de félúton meggondolta magát.

– Azok csak árnyak, Schifflerné – mondta végül csöndesen. – Árnyak a falon.

– Mert maga tudja is. Hiszen még tévéje sincs!

Hallgattak. Bóhm kicsit sértetten piszkálta a kompótot.

Az este vattaként tapadt az ablaküvegre. Valahonnan sziréna hangja tört be az udvarra, ide-oda verődött a falak között. Schifflerné összerezett, majd ráemelte zöld szemét a férfira.

– Megkínálna valamivel?

– Hogyne! – pattant föl azonnal Bóhm. – Szilva, körte?

– Mindegy. Addig megkeresem a poharakat.

Bóhm úgy emlékezett, hogy az íróasztal mögött van még egy felbontatlan palack. De nem volt ott semmi csak egy csomó ruha és néhány telefirkált

papírlap. Utána az üveges szekrényre gyanakodott, végül a polcok mögé is benézett.

– Megtalálta? – jött be Schifflerné a konyhából. Bőhm értékelte a szelíd hangot. Nem hiányzott, hogy megint a takarításról kezdjenek beszélni.

53

– Egy perc és megszlesz! – mondta vidáman.

Schifflerné is mosolygott.

Szinte önkéntelenül kezdte összeszedni a könyvtorony tetején fehérlő lapokat. Aztán csak úgy beleolvasott. Le is tette volna rögtön, ha nem látja meg Budavári nevét a mondatok felett. Pillanatok alatt megértett mindent. Mégiscsak igaza volt Jakab Alíznek. Itt dől el minden a közvetlen közelében!

Évekkel ezelőtt talán leroskad a földre, vagy sírva fakad. Most viszont szorítani, feszíteni kezdte mindenét. Izmot, csontot, inakat.

Maga sem tudta, honnan gyűrűzött elő az a mérhetetlen harag. Honnan örvénylettek elő a képek.

Látta Budavárit, ahogy megérkezik a péterváradi klinikára, udvarol, majd elveszi a főnővért, gyerekük lesz, Imre köhögése egyre megállíthatatlanabb, majd újra az áldott állapot, a sebész tekintélye kikezdetetlen, aztán a halott csecsemő, új végrendeletet írnak alá, minden szeretett feleségére, Schiffler Margitra száll, viharfelhők gyűlnek a kórház felett, vizsgálat, szégyen. Most meg ez.

Valami ide-oda dobálta szobát. Mint a papírlap, úgy hajlottak a falak.

Megkapaszkodott az egyik kupac könyvben. Nagyon szédült. Volt ott egy kemény, súlyos tárgy, meg se nézte, csak megmarkolta jól erősen.

De már nem volt szükség arra, hogy közelebb lépjen. Amikor Bőhm diadalittasan felemelkedett a szoba másik végében, kezében a teli palackkal, már csak messziről hasonlított önmagára. A sziluettje kékes derengésben úszott. Kicsit össze is zsugorodott, de azért fel lehetett ismerni, még így, dobozméretben is.

Schifflerné, aki maga sem tudta, hogy ilyesmire képes, a tárgyat maga elé tartva, mintha csak távirányító lenne, kikapcsolta a látomást.

Egyedül volt megint.